

Gennemførelsen af loven om lands- og regionplanlægning i 1973 og loven om kommuneplanlægning i 1975 har nødvendiggjort, at der tilvejebringes et bedre grundlag for at inddrage de landbrugsmæssige arealinteresser i den sammenfattende arealplanlægning og sikre en koordinering af landbrugspolitikken og landbrugsplanlægningen med den øvrige fysiske planlægning. Det fremgår af de nævnte love, at såvel regionplanerne (regionplanlovens § 7 og § 2 i regionplanloven for hovedstadsområdet) som kommuneplanerne (kommuneplanlovens § 9) skal indeholde retningslinjer for størrelsen og beliggenheden af arealer, der forbeholdes jordbrugerhvervene. Der henvises vedrørende dette spørgsmål nærmere til bemærkningerne nedenfor vedrørende lovforslagets § 1 og § 3 a.

Lovforslaget medfører ikke umiddelbart konsekvenser for anden lovgivning. I forbindelse med fastsættelse af retningslinjer for inddragelse af landbrugsjord til ikke-jordbrugsmæssige formål og for offentlige myndigheders jorderhvervelser i medfør af lovforslagets § 1, stk. 3, kan det dog ikke på forhånd udelukkes, at der vil kunne opstå visse interessekonflikter i forhold til anden lovgivning. Det kan heller ikke udelukkes, at der vil kunne opstå visse interessekonflikter i relation til kommunernes og andre offentlige myndigheders arealerhvervelser i det åbne land.

Formålet med fastsættelsen af de pågældende retningslinjer er imidlertid at søge tilvejebragt en samordning af de offentlige myndigheders jorderhvervelser og øvrige arealdispositioner i det åbne land, således at konfliktsituationer såvidt muligt søges undgået. Specielt med hensyn til kommunernes jorderhvervelser bemærkes, at det fra landbrugsministeriets side vil være en klar forudsætning, at bestemmelserne administreres på en smidig måde i samarbejde med kommunerne, således at der ikke skabes unødige vanskeligheder for de bestræbelser, kommunerne gør sig for at drive en aktiv jordpolitik med henblik på byudvikling. Det er forudsat, at retningslinjerne fastsættes i samråd med miljøministeren og den eller de pågældende fagministre. De pågældende retningslinjer vil i samarbejde med miljøministeriet kunne gøres bindende for såvel region- som kommune- og lokalplanlægningen, jfr. lands- og regionplanlovens § 4 og kommuneplanlovens § 51.

Lands- og regionplanlovene og kommuneplanloven har skabt et bedre grundlag for at koordinere landbrugsplanlægningen med den øvrige fysiske planlægning.

Lands- og regionplanlovene er forudsætningen for, at de i forslaget § 3 a nævnte planer for sik-

ring af særligt værdifulde landbrugsområder kan indgå i den overordnede planlægning som landbrugssektorens bidrag til den sammenfattende fysiske planlægning.

Lovforslagets formålsbestemmelse i § 1 må således også ses i sammenhæng med formålsbestemmelsen i lands- og regionplanlovene.

Lovforslaget skal endvidere ses i sammenhæng med den forenkling, der – som fremhævet i betænkningen over forslaget til kommuneplanloven – bør tilvejebringes i den øvrige lovgivning, der regulerer arealanvendelsen.

Kommuneplanloven er ligesom lands- og regionplanlovene forudsætningen for, at planerne for sikring af de særligt værdifulde landbrugsområder i det omfang de indgår i de godkendte regionplaner respekteres ved kommune- og lokalplanlægningen. I denne forbindelse kan henvises til § 1, stk. 1, § 2, stk. 2, § 5, § 19, stk. 1, og § 20 i kommuneplanloven.

Ved kommuneplanlovens § 26 er der givet landbrugsministeren mulighed for at nedlægge veto mod lokalplanforslag, som ikke er forenelige med de hensyn, som landbrugsministeren varetager i medfør af landbrugslovgivningen. De i lovforslagets § 3 nævnte planer må også ses i denne sammenhæng.

For administrationen af kommuneplanloven får lovforslaget den betydning, at der gives kommunalbestyrelserne et betydeligt bedre grundlag for såvel udarbejdelsen af kommune- og lokalplaner som for administrationen af enkeltstager.

Med hensyn til forholdet til *naturfredningsloven* bemærkes, at formålsbestemmelsen i lovforslagets § 1, stk. 1, nr. 1, hvorefter landbrugsloven bl. a. har til formål at værne dyrkningsjorderne og de her til knyttede landskabelige værdier, ikke tilsligter nogen ændring i det forhold, at sikringen af Danmarks natur og landskabelige værdier principielt er en opgave, der henhører under naturfredningsloven, men alene må ses som udtryk for den nære sammenhæng, der er mellem bevarelsen af et levende landbrug og bevarelsen af de landskabelige værdier, der her i landet i meget høj grad netop er knyttet til det dyrkede landbrugsland. Der henvises i øvrigt til, at der i den gældende landbrugslovs § 4, stk. 2, 3. pkt., er hjemmel for landbrugsministeren til i forbindelse med ophævelse af landbrugspligten at betinge tilladelsen af, at jorden pålægges forpligtelser, der tager sigte på bevarelse af landskabelige værdier eller tilgodeser ordensmæssige hensyn. Den pågældende bestemmelse administreres i snævert samarbejde med fredningsmyndighederne.